

Zadeva C-365/23[Arce]ⁱ

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

9. junij 2023

Predložitveno sodišče:

Augstākā tiesa (Senāts) (vrhovno sodišče, Latvija)

Datum predložitvene odločbe:

7. junij 2023

Vlagateljica kasacijske pritožbe in tožeča stranka v postopku na prvi stopnji:

SIA A

Nasprotne stranke v postopku s kasacijsko pritožbo in tožene stranke v postopku na prvi stopnji:

C

D

E

[...] (ni prevedeno)

Civillietu departaments (senat za civilne zadeve)

Latvijas Republikas Senāts (vrhovno sodišče Republike Latvije)

SKLEP

V Rigi, 7. junija 2023

Senāts (vrhovno sodišče) [...] (ni prevedeno) [sestava organa predložitvenega sodišča]

je v okviru pisnega postopka preučilo vprašanje morebitnega predloga za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču Evropske unije v civilnopravni zadevi, v kateri se

ⁱ Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

obravnavata tožba, ki jo je družba SIA A vložila zoper fizične osebe C, D in E ter s katero predlaga naložitev izvedbe plačila, določenega v pogodbi o zagotavljanju podpornih storitev za razvoj in kariero v določenem športu, in v kateri je bil po kasacijski pritožbi, ki jo je družba SIA A vložila zoper sodbo Rīgas apgabaltiesa (regionalno sodišče v Rigi) z dne 22. januarja 2021, uveden postopek s kasacijsko pritožbo.

Predmet in upoštevna dejstva spora o glavni stvari

- 1 Družba SIA A na eni strani in C ter njegova starša D in E na drugi strani so 14. januarja 2009 sklenili pogodbo o zagotavljanju podpornih storitev za razvoj in kariero v določenem športu (v nadaljevanju: pogodba), katere namen je bil doseči zeleni rezultat, to je zagotoviti C uspešno kariero poklicnega športnika. Pogodba je bila sklenjena za obdobje 15 let, to je do 14. januarja 2024. V pogodbi je bilo določeno, da bo družba SIA A mlademu športniku zagotavljala različne storitve (usposabljanje in treniranje, zdravstveno in psihološko podporo, ukrepe za poklicno usmerjanje (priprava, izvajanje in spremljanje kariernega načrta, sklepanje pogodb med športnikom in športnimi klubi), trženje, pravne storitve, računovodstvo), za katere bo športnik plačal plačilo v višini 10 % njegovih prihodkov v času trajanja pogodbe.

Na dan sklenitve pogodbe je bil C star 17 let in ni bil poklicni športnik.

- 2 Družba SIA A je 29. junija 2020 zoper osebe C, D in E vložila tožbo za izplačilo plačila, določenega v pogodbi. V tožbi je bilo navedeno:

[2.1.] Tožeča stranka je gospodarska družba, ustanovljena z namenom razvoja določenega športa in njegovih igralcev v Latviji. Tožeča stranka je za dosego tega cilja športnikom ponujala kombinirane storitve za razvoj njihovih poklicnih sposobnosti in kariere s sklenitvijo pogodb, ki so določale obveznost plačila v prihodnosti, če bodo športniki zaslužili vsaj 1.500 EUR mesečno.

[2.2.] Tožeča stranka je v okviru izpolnjevanja pogodbe za C v letih 2009 in 2010 opravila podporne storitve za razvoj in kariero, navedene v prilogi k pogodbi. C ni uporabil dela ponujenih storitev, je pa uporabil druge storitve, med katerimi so, vendar ne izključno, individualni treningi in treningi v ekipi pod vodstvom visoko usposobljenih strokovnjakov. Tožeča stranka je morala za opravljanje storitev vložiti finančna sredstva, C pa se je v skladu s členom 6.1 pogodbe zavezal, da bo tožeči stranki plačal plačilo v višini 10 %, skupaj z davkom na dodano vrednost, ki se uporablja v Latviji, za vse in vsakega od neto prihodkov od dejavnosti iz zadevnega športa, oglaševanja, trženja in pojavljanja v medijih.

[2.3.] Tožeča stranka je izpolnila obveznosti, ki jih je imela na podlagi pogodbe, medtem ko tožene stranke niso spoštovale pogodbenih pogojev in niso plačale pogodbenega plačila za opravljene storitve. Glede na to, da prihodki C, ki izhajajo iz pogodb, sklenjenih s športnimi klubi za zadevni šport, znašajo 16.637.779,90 EUR, morajo tožene stranke tožeči stranki plačati 10 % zneskov sklenjenih pogodb, kar skupaj znaša 1.663.777,99 EUR.

- 3 Prvostopenjsko in pritožbeno sodišče sta njene tožbene zahtevke zavrnila.

Tožeča stranka je vložila kasacijsko pritožbo. [Tožeča stranka, zdaj] vlagateljica kasacijske pritožbe v kasacijski pritožbi izpodbija sodbo pritožbenega sodišča, s katero je bila njena tožba zavrjnena z obrazložitvijo, da pogodba ni bila v skladu s pravili o varstvu pravic potrošnikov, in trdi, da pogodba spada na področje pogodb za „obetavne“ športnike, za katere naj se po njenem mnenju ne bi uporabljala pravila o varstvu pravic potrošnikov. V kasacijski pritožbi je navedeno tudi, da je treba Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki se nanaša na vprašanja razlage prava Unije, ki so dvoumna in od katerih je odvisna rešitev zadeve.

Upoštevne določbe nacionalnega prava in prava Unije

- 4 Zakonodaja Evropske unije

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, člena 17(1) in 24(2).

Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah (v nadaljevanju: Direktiva 93/13): členi 1(1), 2(b) in (c), 4(2), 3(1), 5, 6(1), 8 in 8a.

- 5 Upoštevne določbe latvijskega prava:

[5.1] Civillikums (civilni zakonik, <https://likumi.lv/ta/id/225418-civillikums>):

186. Starši skupaj zastopajo svoje otroke v osebnih in premoženjskih razmerjih (skupno zastopanje). [...]

223. Oče in mati sta na podlagi njune pravice do varstva in vzgoje naravna skrbnika svojih mladoletnih otrok.

293. Skrbnik lahko v zadevah, ki se nanašajo na mladoletnika, in v njegovem interesu sklene vse vrste pogodb ter sprejme in izvrši plačila. Vsi ti akti zavezujejo mladoletnika, če je skrbnik ravnal v dobri veri in je ostal v mejah dobrega finančnega poslovanja, ne da bi mladoletnika zavezovali po dopolnitvi polnoletnosti, razen če obstajajo posebne potrebe.

1408. Mladoletniki nimajo pravne sposobnosti.

[5.2.] Patērētāju tiesību aizsardzības likums (zakon o varstvu pravic potrošnikov) (v različici, ki je veljala ob sklenitvi pogodbe; sedanja in nekdanja različica sta na voljo na <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>):

Člen 1 Izrazi, uporabljeni v tem zakonu

V tem zakonu se uporabljajo naslednje opredelitve: [...]

3. potrošnik: vsaka fizična oseba, ki izrazi željo pridobiti, pridobi ali lahko pridobi blago ali storitve za namene, ki so zunaj njene gospodarske ali poklicne dejavnosti;

4. ponudnik storitev: vsaka oseba, ki v okviru svoje gospodarske ali poklicne dejavnosti opravi storitev za potrošnika; [...]

Člen 6 Nepošteni pogodbeni pogoji [...]

2. Pogodbeni pogoji morajo biti sestavljeni v jasnem, razumljivem jeziku.

3. Pogodbeni pogoji, o katerih se stranki nista dogovorili posamično, veljajo za nepošteno, če v nasprotju z zahtevo dobre vere v škodo potrošnika povzročijo znatno neravnotežje v s pogodbo določenih pravicah in obveznostih strank. [...]

8. Nepošteni pogoji, uporabljeni v pogodbi, ki jo s potrošnikom sklene proizvajalec, prodajalec ali ponudnik storitev, so od trenutka sklenitve pogodbe naprej nični, pogodba pa še naprej ostane v veljavi, če je nadaljnji obstoj mogoč brez nepoštenih pogojev. [...]

[5.3.] Zakon o varstvu pravic potrošnikov (v različici, ki je začela veljati 1. julija 2014):

Člen 6 Nepošteni pogodbeni pogoji [...]

2². Določbe tega člena se ne uporabljajo za pogodbene pogoje, ki opredeljujejo predmet pogodbe ali ki se nanašajo na ustreznost cene ali plačila za blago ali storitev, če so ti pogoji sestavljeni v jasnem, razumljivem jeziku. [...]

Razlogi, iz katerih predložitveno sodišče dvomi o razlagi in uporabi prava Unije

6 Sodišče je pojem „potrošnik“ razložilo v več zadevah, vendar do zdaj ni obravnavalo uporabe pravil o varstvu pravic potrošnikov na področju športa.

7 Po mnenju Senāts (vrhovno sodišče) je treba upoštevati naslednje preudarke.

[7.1] Bela knjiga Komisije o športu določa, da se za športne aktivnosti uporablja zakonodaja EU. Predpisi o konkurenci in o notranjem trgu se uporabljajo na področju športa le, če gre za gospodarsko dejavnost. Za šport veljajo tudi drugi pomembni vidiki zakonodaje EU, kot je prepoved diskriminacije zaradi narodnosti, določbe o državljanstvu Unije in enakosti moških in žensk pri zaposlovanju. Šport ima obenem nekatere posebne značilnosti, o katerih pogosto govorimo kot o „posebnostih športa“. V skladu z vzpostavljeno sodno prakso bo posebnost športa še naprej priznana, vendar se ga ne more razlagati kot takšnega, da je upravičen do splošnega izvzetja od uporabe predpisov EU (glej Belo knjigo Komisije o športu z dne 11. julija 2007, COM(2007) 391, točka 4.1).

[7.2] Iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da ob upoštevanju ciljev Unije izvajanje športne dejavnosti spada na področje prava Unije, če pomeni gospodarsko dejavnost (glej sodbo Sodišča z dne 25. aprila 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, točka 45 in navedena sodna praksa). Glede na navedeno je Sodišče na primer presojalo združljivost obveznosti „obetavnega“ športnika, da podpiše prvo pogodbo za poklicnega igralca s klubom, pri katerem se je usposabljal, in obveznosti plačila odškodnine, naložene igralcu zaradi kršitve te obveznosti, s prostim gibanjem delavcev (glej sodbo Sodišča z dne 16. marca 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:143, zlasti točka 26), kot tudi druga vprašanja na področju športa (glej sodbi Sodišča z dne 25. aprila 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, zlasti točka 45, in z dne 18. julija 2006, Meca-Medina in Majcen/Komisija, C-519/04 P, EU:C:2006:492, zlasti točka 42, ter zadevo Royal Antwerp Football Club, C-680/21, ki še poteka).

Glede na zgoraj navedeno sodno prakso Sodišča na področju športa in ob upoštevanju neobstoja posebnega predpisa, ki bi s področja uporabe Direktive 93/13 izključeval pogodbe, sklenjene na področju športa, ki jih je mogoče na podlagi določb te direktive opredeliti kot pogodbe, sklenjene med prodajalci ali ponudniki in potrošniki, Senāts (vrhovno sodišče) meni, da ni nobenega razloga, da bi se štelo, da naj se določbe navedene direktive ne bi uporabljale za pogodbe, sklenjene med športnim klubom v okviru njegovih gospodarskih dejavnosti in mladim športnikom, ki še ni začel kariere poklicnega športnika. To, da v praksi obstaja nekaj primerov s področja športa, v katerih podobne pogodbe niso zajete s predpisi o varstvu pravic potrošnikov, ne more biti podlaga za to, da se potrošnikom zavrne varstvo, ki izhaja iz prava Unije.

V obravnavani zadevi ni sporno, da mladi športnik v trenutku sklenitve pogodbe še ni začel poklicne kariere, kar pomeni, da ga do takrat noben športni klub za zadevni šport še ni zaposlil.

[7.3] To, da je oseba, ki je kot potrošnik sklenila pogodbo o opravljanju storitev, pozneje postala poklicni [športnik], prav tako zahteva dodatno pojasnilo. Po mnenju Senāts (vrhovno sodišče) se ta zadeva bistveno razlikuje od zadev, na katere se nanaša sodna praksa Sodišča v zvezi z uporabo pravil o sodni pristojnosti (glej sodbi Sodišča z dne 10. decembra 2020, Personal Exchange International, C-774/19, EU:C:2020:1015, točki 40 in 41, ter z dne 25. januarja 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, točke 31, 38 in 39). Meni, da v zvezi s področjem uporabe pravic potrošnikov ni upoštevana okoliščina, da je dejavnost mladega športnika na pogodbenem področju pozneje postala pretežno poklicna, in da taka okoliščina sama po sebi prejemniku storitev ne more odvzeti pravice, da se sklicuje na status „potrošnika“.

[7.4] Očitno je, da je tudi glede na razlike v sodni praksi držav članic Unije treba postaviti vprašanja za predhodno odločanje o tem, ali se pogoji za varstvo potrošnikov iz Direktive 93/13 uporabljajo za tovrstne pogodbe, ki jih sklenejo mladi športniki in športni klubi.

Glede na informacije, ki jih ima na voljo Senāts (vrhovno sodišče), je Cour d'appel de Paris (pritožbeno sodišče v Parizu, Francija) s sodbo z dne 23. maja 2019 razsodilo, da je košarkar, ki je kot prihodnji igralec sklenil pogodbo o opravljanju storitev s športno agencijo, v skladu s katero se je agencija zavezala, da se bo za račun športnika pogajala s športnimi klubi o zaposlitvi košarkarja, v zameno za to pa se je košarkar zavezal, da bo agenciji plačal določen znesek, ki ustreza delu zneska pogodb, sklenjenih na podlagi navedenega sodelovanja, deloval kot potrošnik, in ne kot poklicni [športnik] (pritožbeno sodišče v Parizu, 2, 23–05–2019, št. 16/02277). Oberlandesgericht München (višje deželno sodišče v Münchnu, Nemčija) pa je v sodbi z dne 7. novembra 2002 v okviru spora med mladim igralcem tenisa in športno agencijo v zvezi s podobno pogodbo o opravljanju storitev, sklenjeno med strankama v tisti zadevi, menilo, da se za navedeno pravno razmerje ne uporabijo pravila o varstvu potrošnikov ((Oberlandesgericht) München, 07.11.2002 – 19 U 3238/02).

Glede na navedeno je odgovor na vprašanja, postavljena v obravnavani zadevi, posebej pomemben za zagotovitev enotne razlage prava Unije (glej sodbo Sodišča z dne 6. oktobra 2021, Consorzio Italian Management in Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, točka 49).

- 8 V obravnavani zadevi je pritožbeno sodišče za nepošten štelo pogodbeni pogoj, v skladu s katerim je moral mladi športnik v času trajanja pogodbe (15 let) plačevati plačilo, ki je ustrezalo 10 % njegovih prihodkov.

Senāts (vrhovno sodišče) navaja, da je zadevno plačilo namreč glavna protidajatev, ki jo ponudnik storitev pričakuje od prejemnika storitev.

Za določitev zakonodaje prava Unije, ki se uporablja za to vprašanje, je treba ugotoviti, ali navedeni pogodbeni pogoj vsebuje opredelitev glavnega predmeta pogodbe oziroma ali se nanaša na ustreznost med ceno in plačilom za izmenjane storitve ali blago v smislu člena 4(2) Direktive 93/13.

Senāts (vrhovno sodišče) opozarja, da je člen 6(2.²) zakona o varstvu pravic potrošnikov, s katerim je bila v nacionalni pravni red prenesena navedena določba Direktive 93/13, začel veljati po sklenitvi pogodbe.

[8.1] Če navedeni pogodbeni pogoj vsebuje opredelitev glavnega predmeta pogodbe oziroma če se nanaša na ustreznost med ceno in plačilom za izmenjane storitve ali blago, želi Senāts (vrhovno sodišče) preveriti, ali je treba šteti, da navedeni pogodbeni pogoj ni sestavljen v jasnem, razumljivem jeziku v smislu člena 5 Direktive 93/13 in da v škodo potrošnika povzroča znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank v smislu člena 3(1) Direktive 93/13.

V zvezi s tem se postavlja dodatno vprašanje na podlagi sodbe Olympique Lyonnais, v kateri je Sodišče razsodilo, da se „obetavnemu“ igralcu, ki ob koncu obdobja usposabljanja podpiše pogodbo za poklicnega igralca s klubom iz druge države članice, lahko naloži plačilo odškodnine, katere višina ni odvisna od dejanskih stroškov usposabljanja (glej sodbo Sodišča z dne 16. marca 2010,

Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:14, točka 50). Ali bi bila odločba nacionalnega sodišča, s katero se znesek, katerega plačilo v korist ponudnika storitev se lahko zahteva od potrošnika, zniža na višino dejanskih stroškov, ki so prvemu nastali pri opravljanju storitev za potrošnika na podlagi pogodbe, v nasprotju z zahtevami iz člena 6(1) Direktive 93/13? Zdi se, da je treba upoštevati tudi sodno prakso Sodišča, v skladu s katero bi, če bi nacionalno sodišče smelo spremeniti vsebino nepoštenih pogojev v taki pogodbi, taka možnost lahko ogrozila uresničitev dolgoročnega cilja iz člena 7 Direktive 93/13 (glej sodbo Sodišča z dne 27. januarja 2021, Dexia Nederland, C-229/19 in C-289/19, EU:C:2021:68, točka 64).

[8.2] Če navedeni pogodbeni pogoj vsebuje opredelitev glavnega predmeta pogodbe oziroma če se nanaša na ustreznost med ceno in plačilom za izmenjane storitve ali blago, želi Senāts (vrhovno sodišče) poleg tega preveriti, ali lahko sodišče, če meni, da je znesek plačila očitno nesorazmeren glede na opravljeni prispevek ponudnika storitev, ta pogodbeni pogoj kljub temu razglasi za nepoštenega na podlagi nacionalnega prava.

V zvezi s tem se postavlja še eno vprašanje v zvezi s členom 8a Direktive 93/13. Natančneje, ali to, da je Latvija Evropsko komisijo obvestila, da njena zakonodaja ne presega minimalnih standardov, določenih s to direktivo, omejuje pristojnost sodišč? Informacije, ki jih je objavila Evropska komisija o uradnih obvestilih držav članic v skladu s členom 8a Direktive, kažejo, da so države članice bodisi izjavile, da njihovo nacionalno pravo ne določa pravil, ki bi presegala minimalne standarde, določene v Direktivi, bodisi so na primer izjavile, da je v nacionalnem pravu določen seznam pogodbenih pogojev, ki se v vseh okoliščinah štejejo za nepošteno, ali seznam pogojev, ki jih je treba šteti za nepošteno, če se ne dokaže nasprotno, ali pa, da je bilo (v nasprotju s členom 4(2) Direktive 93/13) določeno, da se ocena nepoštenosti pogojev razširi na pogoje, ki so sestavljeni v jasnem, razumljivem jeziku. To je v skladu z zahtevo iz člena 8a Direktive 93/13, da se Evropsko komisijo obvesti zlasti o določbah v zvezi z ugotavljanjem nepoštenosti pogodbenih pogojev ali s seznamami pogodbenih pogojev. Seznam ne vsebuje informacij o tem, ali je katera od držav članic razširila opredelitev pojma „potrošnik“ niti ne vsebuje obvestila Italije v tem smislu, kljub temu, da se zdi, da je neko italijansko sodišče področje uporabe varstva, določenega s to direktivo, razširilo na subjekte, ki niso fizične osebe (glej sodbo Sodišča z dne 2. aprila 2020, Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, točka 35). Po mnenju Senāts (vrhovno sodišče) to kaže, da uradna obvestila držav članic, objavljena na podlagi člena 8a, morda niso odločilna pri ugotavljanju, ali je država članica razširila opredelitev pojma „potrošnik“.

- 9 V sodni praksi Sodišča v zvezi z uporabo določb Direktive 93/13 do zdaj ni bilo obravnavano vprašanje, kako je treba presojeti dejstvo, da je bil potrošnik v času sklenitve pogodbe mladoleten. Mladoletniki na splošno nimajo pravne sposobnosti za sklepanje pogodb (zakonske določbe jim omogočajo sklepanje transakcij le v izjemnih primerih, na primer pri odsvojitvi premoženja, s katerim lahko prosto razpolagajo, ali v delovnih razmerjih v primerih, določenih z

zakonom). Posledično je torej treba preučiti upoštevnost tega, da pogodba, ki so jo starši sklenili v imenu mladoletnega potrošnika s ponudnikom storitev, bistveno in trajno vpliva na finančni položaj mladoletnika in s tem na njegovo lastninsko pravico (v primeru tovrstne pogodbe pravzaprav tekom celotnega trajanja njegove morebitne poklicne kariere).

[9.1] Po mnenju Senāts (vrhovno sodišče) je ob upoštevanju varstva otrok, določenega v členu 24(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, bistveno pojasniti, kako naj se sodišča dejansko prepričajo, da pogodba, sklenjena med ponudnikom storitve in potrošnikom, ki je bil v času sklenitve pogodbe mladoleten in za katerega torej veljajo zahteve iz Direktive 93/13, ni v nasprotju s koristjo otroka.

Poleg tega morajo sodišča preveriti tudi, ali taka pogodba pretirano omejuje lastninsko pravico mladoletnika, varovano s členom 17(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

[9.2] Na drugi stani pa, če bi se izkazalo, da pogodba ne spada na področje uporabe Direktive 93/13 in da poleg tega ta direktiva nasprotuje temu, da nacionalna sodišča za take pogodbe uporabijo določbe o varstvu pravic potrošnikov iz navedene direktive, se Senāts (vrhovno sodišče) sprašuje, ali ni treba presojati, ali so s pogodbo kršene zgoraj navedene temeljne pravice iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, saj športne aktivnosti kot take spadajo na področje uporabe prava Unije (glej točke od 7.1 do 7.2 tega sklepa).

- 10 Glede na zgornje preudarke Senāts (vrhovno sodišče) meni, da je treba zadevo predložiti Sodišču, da se pojasni, kako je treba uporabiti predpise o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah.

Izrek

V skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije [...] (ni prevedeno) [sklicevanje na nacionalne postopkovne določbe] je Senāts (vrhovno sodišče)

sklenilo,

Sodišču Evropske unije se v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

1. Ali pogodba o zagotavljanju podpornih storitev za razvoj in kariero športnika, sklenjena med na eni strani trgovcem, ki opravlja svojo gospodarsko dejavnost na področju razvoja in treniranja športnikov, in na drugi strani mladoletnikom, ki ga zastopata starša in ki v času sklenitve pogodbe ni opravljal poklicne dejavnosti na področju zadevnega športa, spada na področje uporabe Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah (v nadaljevanju: Direktiva 93/13)?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali Direktiva 93/13 nasprotuje nacionalni sodni praksi, v skladu s katero se zakonodaja, s katero je bila ta

direktiva prenesena v nacionalni pravni red, razlaga tako, da se določbe o varstvu pravic potrošnikov iz te direktive uporabljajo tudi za take pogodbe?

3. Če je odgovor na prvo ali drugo vprašanje pritrdilen, ali lahko nacionalno sodišče na podlagi člena 3 Direktive 93/13 presoja nepoštenost pogodbenega pogoja, v skladu s katerim se mladi športnik zaveže, da bo za zagotavljanje pogodbeno določenih podpornih storitev za razvoj in kariero v določenem športu plačal plačilo v višini 10 % prihodkov, ki jih bo prejel v naslednjih 15 letih, in navedenega pogoja ne šteje za enega od tistih, za katere se v skladu s členom 4(2) Direktive 93/13 ne presoja nepoštenosti?

4. Če je odgovor na tretje vprašanje pritrdilen, ali je treba pogodbeni pogoj, v skladu s katerim se mladi športnik zaveže, da bo za zagotavljanje pogodbeno določenih podpornih storitev za razvoj in kariero plačal plačilo v višini 10 % prihodkov, ki jih bo prejel v naslednjih 15 letih, šteti za [pogoj,] sestavljen v jasnem, razumljivem jeziku v smislu člena 5 Direktive 93/13, glede na to, da mladi športnik ob sklenitvi pogodbe ni imel jasne informacije o vrednosti opravljene storitve in o znesku, ki ga je treba plačati za navedeno storitev, na podlagi katere bi lahko ocenil finančne posledice, ki bi mu lahko zaradi tega nastale?

5. Če je odgovor na tretje vprašanje pritrdilen, ali je treba šteti, da je na podlagi člena 3(1) Direktive 93/13 pogodbeni pogoj, v skladu s katerim se mladi športnik zaveže, da bo za zagotavljanje pogodbeno določenih podpornih storitev za razvoj in kariero plačal plačilo v višini 10 % prihodkov, ki jih bo prejel v naslednjih 15 letih, pogoj, ki v škodo potrošnika povzroči znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank, glede na to, da navedeni odstavek vrednosti opravljene storitve ne povezuje s stroškom, ki ga pomeni za potrošnika?

6. Če je odgovor na peto vprašanje pritrdilen, ali je odločba nacionalnega sodišča, s katero se znesek, katerega plačilo se lahko zahteva od potrošnika v korist ponudnika storitev, zniža na višino dejanskih stroškov, ki so slednjemu nastali pri opravljanju storitev za potrošnika na podlagi pogodbe, v nasprotju s členom 6(1) Direktive 93/13?

7. Če je odgovor na tretje vprašanje nikalen in če se v skladu s členom 4(2) Direktive 93/13 ne presoja nepoštenosti pogodbenega pogoja, v skladu s katerim se potrošnik zaveže, da bo za zagotavljanje pogodbeno določenih podpornih storitev za razvoj in kariero plačal plačilo v višini 10 % prihodkov, ki jih bo prejel v naslednjih 15 letih, ali lahko nacionalno sodišče, če ugotovi, da je znesek plačila očitno nesorazmeren glede na prispevek ponudnika storitev, kljub temu razglasi, da je navedeni pogodbeni pogoj nepošten na podlagi nacionalnega prava?

8. Če je odgovor na sedmo vprašanje pritrdilen, ali je treba v primeru pogodbe, ki je bila s potrošnikom sklenjena, ko člen 8a Direktive 93/13 še ni začel veljati, upoštevati informacije, ki jih je država članica Evropski komisiji v skladu s členom 8a te direktive posredovala glede določb, ki jih je država članica sprejela v

skladu s členom 8 navedene direktive, in če je odgovor pritrdilen, ali je pristojnost nacionalnih sodišč omejena z informacijami, ki jih je navedena država članica predložila v skladu s členom 8a Direktive 93/13, če je država članica navedla, da njena zakonodaja ne presega minimalnih standardov, določenih z navedeno direktivo?

9. Če je odgovor na prvo ali drugo vprašanje pritrdilen, kako upošteveno je – glede na člen 17(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah v povezavi s členom 24 te listine – za uporabo zakonodaje, s katero so bile v nacionalni pravni red prenesene določbe Direktive 93/13, to, da je bil mladi športnik ob sklenitvi zadevne pogodbe o opravljanju storitev za obdobje 15 let mladoleten in da so torej navedeno pogodbo sklenili njegovi starši v imenu mladoletnika, pri čemer je bila za mladoletnika določena obveznost plačevanja plačila v višini 10 % vseh prihodkov, ki jih bo prejel v naslednjih 15 letih?

10. Če je odgovor na prvo ali drugo vprašanje nikalen, ali pogodba o opravljanju storitev za obdobje 15 let, sklenjena z mladoletnim športnikom – ki so jo v njegovem imenu sklenili njegovi starši – in v skladu s katero mora navedeni mladoletnik plačati plačilo v višini 10 % vseh prihodkov, ki jih bo prejel v naslednjih 15 letih, glede na to, da športne dejavnosti spadajo na področje uporabe prava Unije, krši temeljne pravice, določene v členu 17(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah v povezavi s členom 24(2) navedene listine?

Postopek se prekine, dokler Sodišče Evropske unije ne izda sodbe.

Zoper ta sklep ni pritožbe.

[...] (ni prevedeno)
[podpisi]